

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2016 • HARMADIK NEGYEDÉV • KELET – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ



WWW.SUBOTNASKOLA.ORG

TARTALOM

DÉL-SZUDÁN

- | | | |
|----|--|---|
| 5 | Fegyverek és az Isten / Július 2 | T |
| 7 | A hit a háborús övezetben, 1. rész / Július 9 | |
| 9 | A hit a háborús övezetben, 2. rész / Július 16 | |
| 11 | Az imaházban aludni / Július 23 | T |
| 13 | Megtérés a temetés után / Július 30 | |
| 16 | Az én napom középpontja / Augusztus 6 | |

RUANDA

- | | | |
|----|--|---|
| 18 | Prédikálni a gyilkosoknak, 1. rész/ Augusztus 13 | T |
| 21 | Prédikálni a gyilkosoknak, 2. rész / Augusztus 20 | T |
| 24 | Megbocsátani a megbocsáthatatlant, 1. rész / Augusztus 27 | |
| 26 | Megbocsátani a megbocsáthatatlant, 2. rész / Szeptember 3 | |
| 29 | Visszatér az élet / Szeptember 10 | |
| 32 | A népirtást túlélő gyermekek / Szeptember 17 | T |
| 35 | A tizenharmadik szombati program / Szeptember 24 | |
| 38 | További terveink | |
| 38 | Adatforrások | |

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK

Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományaitokból, a kelet-afrikai Kenyában levő Baraton egyetemen lakosztályokat tudtak építeni a tanárok és a házas egyetemisták számára. Emellett az adományaitokból még tantermeket is építettek azon diákok számára, akik az egyetem területén található, azonos nevű, nemzetközi általános iskolába járnak. Köszönjük, hogy nagylelkűen támogatjátok az adventista egyház misszióját.

A szerkesztő levele



III. negyedév

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben a Kelet – Közép-Afrikai Divíziót mutatjuk be nektek, amelyhez a következő országok tartoznak: Burundi, Kongó Demokratikus Köztársaság, Eritrea, Etiópia, Kenya, Dzsubuti Köztársaság, Ruanda, Szomália, Dél-Szudán, Uganda és Tanzánia. Ebben a divízióban több mint 360 millió ember él, a több mint 3 millió adventista hívőt is beleértve, amely a következő arányt adja: 1 adventista minden 115 emberre.

A 13. szombati adományaitokat ebben a negyedévben, Ruandában és Dél-Szudánban fogjuk hasznosítani. Mindkét ország hatalmas háborús pusztításon esett át, de a ruandai sokkal véresebb volt. Meg fogjátok látni, hogy sok történet és tapasztalat éppen arról szól, hogy mi mindent éltek át az emberek, és hogyan segített nekik Isten mindezt túlélni. Megkérünk benneteket, hogy mielőtt felolvasnátok a történetet, ti magatok is ismerkedjetek meg a történettel.

Az első történet, amellyel találkoztok, az „Isten és a fegyverek” egy szokatlan történet, amely az én saját, érdekes tapasztalatom Dél-Szudánból, miközben történeteket és képeket gyűjtöttem.

Időnként megkérdeznék az emberek, hogy valóság-e ezek a történetek? Biztosíthatlak benneteket arról, hogy az itt megjelentetett történetek teljesen valóságok, és a legtöbb személlyel, akiről szó van a történetben, én magam beszélgettem. Egyes történetek arra a kérdésre is választ adnak, miért nem felel Isten mindig azonnal az imáinkra. Az igazság az, hogy Isten nem mindig oly módon, vagy nem akkor válaszol az imáinkra, ahogy és amikor mi szeretnénk. De azt tudjuk, hogy hallja és válaszol az imáinkra, akkor, amikor azt a legjobbnak látja. Addig is bátorítsanak

bennünket ezek a történetek, erősítsék a hitünket és táplálják a reményünket.

Ajánljuk a/az

- Adventista Misszió ingyenes DVD-jét a történetekkel és a tapasztalatokkal.
- A missziós történeteket, amelyeket a GK-nak ehhez a divíziójához tartozó országokból válogattunk össze, megtalálhatjátok és letölthetitek a www.adventistmission.org/dvd honlapon.
- Még több információ és tevékenység: Az „Adatforrások” részben, a fontos weboldalak feltüntetésével, megadtuk nektek, hogy hol találhattok még más, hasznos információkat. Egy érdekes oldal például „A mi Afrikánk”. A honlapon látható egy pár videó, amelyet a fiatalok készítettek, hogy bemutassák velük a hazájukat. Javasoljuk tehát, hogy látogassatok el Ruanda honlapjára, címük: www.our-africa.org/rwanda.

Köszönjük, hogy gondoltok a Keresztény Adventista Egyház Missziójára, hogy világszerte támogatjátok a testvéreket, bátorítva őket, hogy részt vegyenek egyházunk missziójában.

Kívánom, hogy Isten bőségesen áldjon meg benneteket!

A Távoli hírek szerkesztője:

(potpis)

Adakozási lehetőségek

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományaink hozzájárulnak ahhoz, hogy:

- hálótermek és étkeзде épüljön a ruandai (Közép-Afrika) egyetemen
- „bárányrejték” (gyermekosztály) épüljön a Juba (Dél-Szudán) központi imaházában.

1. FEGYVEREK ÉS AZ ISTEN

Dél-Szudán

Gina

Hallottam arról, hogy Dél-Szudán veszélyes hely lehet a számomra, de tudtam, hogy Isten művében dolgozok, és hogy meg kell látogatnom az ottani testvéreket. A fővárosba, Jubába érve, találkoztam Earley Simonnal, a videós producerünkkel, aki a Misszió 360 tévéműsorban dolgozott.

Több napon át beszélgettünk különféle dél-szudáni testvérekkel, meghallgatva és feljegyezve a történeteiket és az Istennel szerzett tapasztalataikat arról, hogyan tevékenykedett Isten az ő életükben. Biztonsági okokból, a beszélgetéseket a Missziós központban folytattuk, zárt ajtó mögött.

Rövid körséta

Ott tartózkodásunk utolsó napján, Earley és én megkérdeztük, bemehetnénk-e Jubába egy rövid városnézésre és fényképezésre? Megbeszéltük, sofört fogadtunk és a helyi prédikátorral együtt elindultunk erre a kirándulásra. Dr. Fesaha Tsegaye, a Kelet – Közép-Afrikai Divízió Egészségügyi Osztályának az igazgatója szintén velünk jött.

Figyelmeztettek bennünket, hogy ne használjunk professzionális kamerákat, hanem inkább csak diszkréten fényképezzünk a mobiltelefonunkkal. A városban sok ENSZ járművet láttunk. Számos kormányépület magas kerítéssel és szögesdróttal volt körülvéve.

Miután átkeltünk az egyik Nílus feletti hídon, Jubába érve, Earley és én állandóan kattogtattuk a fényképezőgépeinket. A hídon átkelve, az adventista központ felé haladtunk.

A katonák várnak

Az ellenőrzőponton megállítottak bennünket a katonák, és ki kellett szállnunk az autóból, majd bevezettek bennünket egy kétszobás, improvizált barakkba.

Az első szobában a katonák arra utasítottak bennünket, hogy álljunk az asztal elé és rakjuk le a mobiltelefonjainkat meg minden felszerelést, ami nálunk volt. Akkor arabul kezdtek ránk kiabálni. Nem tudtam miről

van szó, ezért magamban Istenhez imádkoztam. Amikor ilyen kilátástalan helyzetben vagytok, akkor az jut az eszetekbe, hogy „ha ez most a vég, és ha meg fognak ölni, hogy fogják tudni a szeretteim, hogy az utolsó gondolataimat hozzájuk intéztem”.

Kihallgatás

A katonák felénk fordulva kérdezték, hogy kik vagyunk, mit csinálunk Dél-Szudánban, miért fényképezünk, újságírók vagyunk-e, és hol vannak az engedélyeink? Elővettük a GK által kiadott missziós engedélyünket. A katona az asztalra vágta és azt mondta, hogy ez semmit nem ér. Az útleveleinket kérte. Miközben átadtuk nekik, a szemem sarkával láttam, hogy a másik szobában állig felfegyverkezett katonák tartózkodnak.

„Most agyonlőnek bennünket?“, merült fel bennem a kérdés. „Uram, a kezében vagyok.”

Ismét imádkoztam, és azonnal megkönnyebbülten fogadtam el azt, ami rám várt. Közben egy halk hang azt suttogta nekem: „Imádkozz ezért az emberért”.

„Jól van, Uram, de mutasd meg, hogy kell”, válaszoltam gondolatban.

A halk isteni hang tovább utasított. „Ha most nem mondd el neki az igazságot, ugyan ki más tehetné meg?”

„Hát ez igaz”, gondolkodtam. „Milyen más esélye lehet ennek az embernek arra, hogy meghallja a Jézusról szóló igazságot, ha én most nem mondom el neki?”

Körülnéztem. Milyen szánalmas ennek az embernek és a katonáknak a helyzete. Mától holnapig élnek, harcolnak, gyilkolnak. Volt nekik bármi is reményük?

„Jól van, Uram, te vezessél a bizonyágtévesztésben.”

„Ez nagyszerű.”

Eszembe jutott, hogy a hátizsákomban mindig vannak nálam apró ajándékok és traktatusok. „Fogtam gyorsan 5 darab, adventista misszionárius-logóval ellátott golyóstollat, és egy „Amikor meghal a szabadság” című traktatust.

Akkor a legnagyobb meglepetésünkre az egyik katona bejött a szoba és visszaadta a mobiltelefonjainkat. Ezt az alkalmat használtam ki arra, hogy a vezetőjüknek átadjam a golyóstollakat.

„Ó, ez nagyszerű” mondta.

Átnyújtva neki a traktatust, így szóltam: „Biztosan el szeretné olvasni ezt a traktatust, mivel nem régi eseményekről szól”.

Elfogadta tőlem a traktatust. Akkor megkérdeztem, megengedné-e, hogy imádkozzak érte.

„Igen”, felelte.

„Legyen szíves a nevét...”

„Wilson.”

„Wilson?”

„Igen, Wilson.”

Akkor imádkoztam Wilsonért, a családjáért, a katonáiért, azoknak a családjaiért és az ország békéjéért.

Az ima után, miközben kezet nyújtott nekünk, hogy megköszönje, láttam, hogy könnyes a szeme. Szabadok voltunk. Elmehettünk.

„Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” (Máté 16,25)

Rövid tények

- Dél-Szudán 2011-ben nyerte el a függetlenségét.
- 2011 óta az országban állandóan háborúk dúlnak.
- A nyelveket illetően, Dél-Szudán az egyik legváltozatosabb ország, több száz nyelvvel és a nyelvcsoporttal.
- Dél-Szudán, túlnyomórészt keresztény terület, egy kifejezetten törzsi kormányzati struktúrával, míg az északi Szudán a saría iszlám törvények alapján működik.

2. A HIT A HÁBORÚS ÖVEZETBEN, 1. RÉSZ

Dél-Szudán

Mark I. Mona lelkipásztor

A szerkesztő megjegyzése: A következő történetben, tapasztalatban, Mark Mona, a Nagy – Felső-Nílushi Szudán Missziós terület elnöke, a saját élettapasztalatát meséli el a polgárháború idejéből, amikor a Nagy – Felső-Nílushi Szudán Missziós terület irodája Malakalban volt.

Malakalról több információt és képeket is találtok a <http://bit.ly/Malakal> honlapon.

2013 decemberében, Malakalból Ruandába utaztam, ahol a Kelet – Közép-Afrikai Divízió Bibliakonferenciát tartott. Ott tartózkodásom alatt hallottam, hogy zavargások kezdődtek Jubában, amikor december 15-én a miniszterelnök-helyettes az államelnöknek élesen ellenállt. A követőik is összevesztek egymással, és sok embert megöltek. Így kezdődött a polgárháború.

December 24-én a városunkra is kiterjedt a polgárháború. A családom akkor ott lakott. Azokban a napokban, kénytelenek voltak éjjel az ágy alatt aludni, a keresztűz miatt. A lázadók már a város felét az uralmuk alatt tartották. És akkor a kormány csapatokat küldött oda, hogy visszanyerje a város megszállt részét.

Miután visszatértem a dél-szudáni Jubába, alig vártam, hogy meglássam a családomat: a feleségemet és a három gyermekünket. Jubából Malakalba egy ENSZ repülőgéppel repültem vissza, 2012. január 13-án. A várost feldúlták. Senki nem volt a városban. A kormány néhány járművét kivéve más járművek nem is voltak az utcákon. Hogyan jutok el a házunkig?

Találtam egy embert, aki hajlandó volt segíteni, hogy hazajussak a feleségemhez és a gyerekekhez. Miután életben, egészségben rájuk találtam, azon kezdtem gondolkodni, hogyan kellene innen megszökni. Éjjel két óraker a lázadók ismét elfoglalták a várost.

Én, a feleségem és a gyerekek a következő három napot és éjszakát az ágy alatt töltöttük, közben Isten oltalmáért könyörögtünk. Aztán a negyedik nap délutánján, egy testvérnő a gyülekezetből, aki ugyanahhoz a törzshöz tartozik, mint a lázadók, eljött hozzánk, hogy megnézzen bennünket, hogy élünk-e még, és felkínálta a segítségét.

Azt mondta, hogy menjünk az ENSZ-bázisba. Elmondtuk neki, hogy nem mehetünk egyedül, mert néhány helyen biztosan megállítanak minket a katonák, mi pedig nem tudjuk a lázadó törzs nyelvét. Elhatározta, hogy átkísér bennünket a veszélyes területen. Fogtam a laptopomat és néhány ruhát, és elindultunk.

A misszióiroda épülete mellett elhaladva láttam, ahogy a lázadók kirabolják, és törik-zúzzák az épületet. Majd az egész épületet a levegőbe röpítették. Nem avatkozhattam bele, mert állig fel voltak fegyverkezve.

Ezen az éjszakán a testvérnő és a férje otthonában aludtunk. Az éjszaka folyamán hallottuk, ahogy a szomszédok követelnek minket a házigazdától, hogy megöljenek bennünket. Az házigazdánk, a felesége és a lányuk a saját testükkel védtek minket, váltig erősítve, hogy mi keresztények vagyunk, és a gyülekezetük tagjai.

Kora reggel a testvérnő férje, Mathew, a saját kocsijával szállított minket az ENSZ-bázisba. Útközben több tucat halottat láttunk az út mellett. Hálásak vagyunk Istennek, hogy megoltalmazta az életünket.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

Missziós adatok

- A Dél-Szudánhoz kapcsolt területet 2015-ben szervezték meg és adták hozzá a Keresztény Adventista Egyház GK-nak a Kelet – Közép-Afrikai Divíziójához.
- Ehhez a missziós területhez tartozik: a Nagy Bahr-el Gazal terület, a Nagy Equatoria terület és a Nagy Felső-Nílus terület.
- Dél-Szudánban 59 adventista gyülekezet és 24.092 keresztelt hívő van.

3. A HIT A HÁBORÚS ÖVEZETBEN, 2. RÉSZ

(A múlt szombati történet folytatása)

Dél-Szudán

Mark I. Mona lelkipásztor

Eljutva az ENSZ-bázisra, láttuk, hogy a legtöbb hívő már ott van. Csináltak nekünk egy kis helyet, hogy valamennyire elhelyezkedhesünk.

Bejelentkeztünk a táborban. Kaptunk ételkuponokat. Amikor megmutattuk a kuponokat a Világélelmezési Program munkatársainak, kaptunk tőlük búzát, olajt és sót a túléléshez. Az ENSZ is adott nekünk valamennyi ennivalót, de nem eleget. A víz is probléma volt. Ahogy a vízellátás csak a Nílusból történhetett, minden család kapott egy kannát, 20 liter vízzel, minden célra a nap folyamán (ivás, főzés, fürdés).

Két hónapot töltöttünk a táborban, mire sikerült kapcsolatot létesítenünk a dél-szudáni Missziós irodával, amikor Klement pásztorral beszélgethettünk, akinek végül sikerül, az ENSZ közbenjárásával, betennie minket a Jubába repülő gépbe.

Most itt, Jubában élünk és a Nagy Felső-Nílusi missziós terület irodájából tevékenykedünk.

A fegyveres konfliktusokban néhány hittestvérünket is elvesztettük. Egyiket-másikat Malakalban, a többit Jubában ölték meg. A gyülekezet többi híve szétszóródott; egyesek Etiópiában, mások Kenyában, Ghánában, Szudánban vagy menekülttáborokban élnek. Az Etiópiában és a Szudánban élő hívőkkel már felvettük a kapcsolatot. A missziós iroda e körülmények között a hívők szerény tizedeiből gazdálkodik; ezek a hívők minden lépésnél közösségi és gondoskodó lelkületet tanúsítanak. A 2012-es év végén a Keresztény Adventista Egyháznak ez a missziós területe 7,369 hívőt számlált.

Imádkozunk azért, hogy hazánkban ismét helyreálljon a béke, és visszatérhessünk Malakalba. Mindhárom adventista iskolánkat kifosztották és tönkretették. Ezekkel a kihívásokkal is szembe kell majd nézünk, miután helyreáll a béke. A hívők most a fák alatt gyülekeznek.

A dél-szudáni hatóságok és a lázadók aláírták az előzetes békeprotokollt, és készek a kompromisszumra. Imádkozunk, hogy a béke a valóságban is hamarosan eluralkodjon. Istennel semmi sem lehetetlen. Ő be fog avatkozni és remélem, hogy jövőre már béke lesz.

Itt, Jubában, van imaházunk, ahol megtarthatjuk az istentiszteleteinket. A gyerekeknek azonban nincs istentiszteleti helyük (ahol megtarthatnák a szombatiskolát, a cserkész-összejöveleteket és más ifjúsági tevékenységeket), így a fák alatt kell nekik gyülekezniük.

Ezért a 13. szombati adományaitokból „Bárányrejteket” biztosítunk a számukra - egyszerű, de nagyon fontos szobát, ahol a gyerekek egybe gyűlhetnek Istentiszteletre.

Köszönjük gazdag missziós adományaitokat. Ezek valóban hozzájárulhatnak ahhoz, hogy egy hatalmas változás álljon be, különösen a gyerekeink életében, akik már régóta stressz alatt élnek, a hazánkban levő a hadiállapot miatt.

Rövid tények

- Dél-Szudán területe 644,329 km².
- 2015 júliusi felbecslések szerint ebben az országban 12,042,910 ember él.
- A lakosság átlagéletkora 17 év.
- Sok etnikai csoport él Dél-Szudánban, a legnagyobb etnikai csoport a Dinka, 35,8%-kal, ezt követi 15,6% -kal a Nuer.

4. AZ IMAHÁZBAN ALUDNI

Dél-Szudán

David Akena

„Ha ahhoz az egyházhoz akarsz járni, akkor az utcára teszek”, - mondta Dávid apja. „Nem fogadtál szót, pedig megtiltottam, hogy eljárj oda; nem maradhatsz a házban; menj!”

Dávid, a 16 éves katolikus ministráns, Ottóval barátkozott, aki beszélt neki a szombat igazságáról.

„De miért nem jössz el a gyülekezetbe”, kérdezte Ottó, „és győződsz meg személyesen, hogy miről is van szó?” Nem szólt a szüleinek, hanem egyik szombaton egyszerűen elment Ottóval az adventista imaházba. Annyira tetszett neki ott, hogy a következő szombaton is szeretett volna elmenni.

Ekkor azonban összetűzésre került sor közte és az apja között, aki azt tervezte, hogy a kertben fognak dolgozni. Dávid elmondta neki, hogy nem mehet a kertbe dolgozni, mivel imaházba akar menni. Dávid apja azt mondta a fiúnak, hogy kidobja a házból, ha mégis elmegy az imaházba. A másik szombaton Dávid apja így szólt: „Én vadász vagyok. Amikor elejtem a vadat és hazahozom, azt akarom, hogy a családom egyen belőle. Én tudom, hogy az adventisták nem esznek bizonyos állatok húsából, de én nem akarom, hogy a fiamat még ebben is korlátozzák!”

Ezen a szombaton Dávid nem ment el Ottóval az imaházba, mert félt az apja reakciójától. A rá következő szombaton azonban már ismét együtt mentek az istentiszteletre.

Az imaházban aludni

Ekkor történt az, hogy az apja kidobta őt a házból, és Dávid – logikusan – az imaházba ment. Három éjszakán át ott aludt. Onnan ment reggel az iskolába, és tanult délután a barátaival. Amikor a helyi gyülekezeti vén megtudta mi történt, tanácskozott az egyházterület vezetőjével, s ők ketten megbeszélték, hogy elmennek Dávid édesapjához. Szerették volna bemutatni neki, hogy a Dávid által választott út a legjobb a fiatalok számára, és hogy meg fogja látni, hogy Dávid lesz a legjobb fia. Akena úr azonban nem jelent meg a megbeszélte találkozón. Emellett ez éppen az iskolaév végén történt, amikor Dávidnak még iskolai stresszhelyzetei is voltak. Ám mindezeket sikerült neki megfelelően leküzdenie. A hívők gondoskodtak Dávidról, és egyszer az egyik, máskor a másik hívta meg őt az otthonába. Idővel az apa haragja is enyhült, de mégsem tudta eldönteni, hogy mi legyen a legénnyel.

„Először édesanyja bocsátott meg neki, engedve az anyai ösztönnek”, mesélte Dávid.

Az egész családjuk úgy vélte, hogy Dávid engedett az adventista tanok csábításának, ezért a tágabb családból senki sem akarta őt támogatni. Akena asszony úgy döntött, hogy Dávidot diákotthonos középiskolába írattja, amely nemmesszire volt az otthonuktól. Akena úr nem akarta fizetni a fia tandíját, de a felesége feltalálta magát a tandíj összegének kifizetésében.

Reménység a bibliai ígéretekben

A szomorú helyzetben Ottó küldött Dávidnak néhány bátorító bibliaverset. Dávid szíve megnyugodott ennek az igehelynek az olvasása közben (Máté 10, 28-31), mert megértette, hogy az Úr gondoskodik a kis verebekről, és mennyivel inkább róla. Bátorította a kijelentés, hogy Isten még a hajunk szálát is számon tartja.

Dávid az iskolaszünetekben hazajárt. Beszélt nővéreinek a vallásáról, és a legnagyobb meglepetésére végül mindkét nővére megkeresztelkedett. S akkor az események megisméltődtek. Akena mindnyájukat kiutasította otthonról. A lányok is a hívőknél laktak. Dávidot gyakran megkérdezik, miért olyan fontos neki, hogy az adventista egyház tagja legyen? Miért teszi ezt, amikor a szülei emiatt kiutasítják otthonról? Ilyenkor Dávid mindig a következő igehellyel válaszol nekik (Máté

10,39): „Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt”.

„Megértettem, hogy ez az egyház igaz evangéliumot hirdet”, mondja Dávid. „Isten azért adta nekünk a szombatot, hogy azt megszenteljük. Arra utasította a tanítványait, hogy induljanak el a világba, és hirdessék mindenkinek, és kereszteljék meg mindazokat, akik hisznek. Én is hirdetni akarom azt, amit megtaláltam és megismertem, ezért úgy döntöttem, hogy lelkipásztor leszek.”

Missziós adatok

- Sokakat meggyógyítanak a jubai „Munuki” adventista klinikán.
- A hívő szülők gyermekeinek nincs megfelelő helyük az istentisztelet és a különféle tevékenységek megtartásához, ezért főleg a fák alatt gyülekeznek.
- A tizenharmadik szombati adományaitokból „Báránnyrejteket” építünk e gyerekek számára.
- A többi missziós tevékenységeinket is megtekinthetitek a honlapunkon található missziós DVD-n: <http://bit.ly/missionspotlight>

5. „MEGTÉRÉS A TEMETÉS UTÁN”

Dél-Szudán

Florence Kolok

„Igazán örülök neki,” mondta a Jubában élő Florence Kolok. „Örülök, hogy munka nélkül maradtam! Ha nem maradtam volna munka nélkül, nem ismertem volna meg az Istent. Mindig annyira elfoglalt voltam. A munkaidő után mindig ülésre vagy útra mentem. A Bibliára és az imára nem maradt időm. Munka nélkül több időm volt az Úrra, a tanulmányozása, az imára.”

Florence egy 60 éves özvegyasszony, akinek már házas gyermekei vannak. Fiatalon egy ideig menekültként élt Kenyában és Ugandában. Utána egy baptista egyetemen bibliai tantárgya is volt, különben mezőgazdaságból és táplálkozástudományból diplomázott. Iskolában is adott

elő, és számos civil szervezetnél, köztük a katolikus jótékonyági központban is dolgozott, mint táplálkozás-szakértő.

Dél-Szudánban szemináriumokat tartott a nőknek az egészségről és az egészséges táplálkozásról és arról, hogyan növelhetik a bevételeiket. Társadalmilag hasznos munkát végzett a közösségben, a „Save the Children” szervezet keretében. Utolsó munkáját 2013-ban végezte, a Dél-Szudán kormány számára, az építési és fejlesztési források bizottságának elnökeként. Ezt az irodát 2013-ban bezárták, s ez lehetővé tette neki, hogy lassítson az élettempóján, és időt találjon Isten számára.

A temetésen felmerülő kérdések

Florecenek egyszer a barátnője temetésén kellett részt vennie. A lelkipásztor azt mondta a gyászolóknak, hogy ne aggódjanak, mert az asszony már a mennyországban van, és onnan szemléli és sajnálja a temetésen jelenlevő embereket.

„A lelkipásztor szavai nem igazán tetszettek nekem”, emlékszik Florence. „Ha a barátnőm már Jézussal van, akkor mi az értelme Krisztus újbóli eljövetelének?”

Florence otthon fellapozta a Bibliát, hogy leellenőrizze a Biblia, halállal kapcsolatos tanítását. 2014 októberében elhatározta, hogy megkeresi az igazságot. Volt neki egy adventista rokona, akinek – amikor csak találkozott vele – mindig odamondta, hogy félrevezették őt valami régi vallással. „A Biblia tanulmányozása közben az Úr azonban megérintette a szívét, feltárta előtt a halottak állapotára és a szombat szentségére vonatkozó szövegeket.

Az adventista imaházban

Felhívta a rokonukat és szólt neki, hogy szeretne elmenni vele az adventista gyülekezetbe. Megkérdezte, mikor kezdődik az istentisztelet.

A gyülekezetben Florence meghallotta az evangéliumi sorozattal kapcsolatos kijelentéseket. Rászánta magát arra, hogy végig jelen legyen ezeken az előadásokon. Az evangéliumi sorozat alatt választ nyert a kérdéseire, és úgy döntött, hogy még a sorozat vége előtt megkeresztelkedik. Florence most a gyülekezet nőszolgálati osztályának a vezetőjeként szolgál.

A gyermekei a pünkösdi gyülekezet tagjai. A gyerekek persze nem értették, hogy zavarodott össze annyira az édesanyjuk, hogy átmenjen egy másik egyházhoz? De miután mindent áttanulmányoztak és eljutottak bizonyos megállapításokig, végül ők maguk is megkeresztelkedtek.

„Van Jézusom”

„Ma más vagyok, mint aki voltam,” mondja Florence. „Az emberekkel való beszélgetéseimben gyakran szemtelenül és tisztességtelenül viselkedtem. Ma elmondom nekik, hogy ez a változás azért történt, mert Jézus bennem él. Naponta olvasom a Bibliát, habár az egyházi könyveket is szeretem, mint amilyen a „Jézus élete”.

Florencenek azonban nem csak a viselkedése változott meg, hanem az egészsége is. Mivel cukorbeteg, ezért gyakran betegeskedett és gyenge volt, néhányszor még el is ájult. Most fiatalabbnak és egészségesebbnek érzi magát. Florence ezeket a változásokat az életmód változtatással hozza összhangba, meg az új egészségügyi szokásaival. Korábban koffeinfüggő volt, mert naponta több csésze kávé is elfogyasztott mind az irodájában, mind otthon. Sok húst evett, most viszont vegetáriánus kosztot él, amely sokkal nagyobb megelégedést jelent a számára. Tizenöt év után először történt meg, hogy a vércukor szintje normális keretek között mozog.

A háziorvosa tudni szeretne volna, hogy mi történt. Azt mondja, hogy a javulások az egészségi állapotában az egészségesebb táplálkozás és a rendszeres vízivás eredményei. „Már ismerem az igazságot”, mondja mindenkinek, aki csak kész meghallgatni.

Elia Ibrahim pásztor azt mondja, hogy Florence áldásosan befolyásolja a gyülekezetet. Ellenben, 2014 folyamán a gyülekezetnek át kellett költöznie egy új helyre, mert katolikus környezetben nehéz megfelelő helyet találni az adventista gyülekezet számára. „Az itt élő embereknek szükségük van Isten Igéjére, és hogy Ő helyet találjon a szívükben, ahogy az én szívemben is helyet talált. A világegyház imáira és támogatására van szükségünk, hogy Istentől erőt és bölcsességet nyerjünk.

Rövid tények

- A lakósnak mintegy 83% -a nádból és sárból készült kunyhóban, úgynevezett „tukeli”-ban él. Ezek a falusi házak többnyire ablak nélküliek, magas, nádból készült tetőrészsel.
- Nimule, a kicsi, de nagyszerű nemzeti park adott otthont a már kihalt fehér orrszarvúnak. Ma számos víziló, ugandai mocsári antilop, bivaly és elefánt él.

- Az első dél-szudáni gyerek július 9-én született, azon a napon, amikor az ország elnyerte a függetlenségét, ezért a kisfiú a „Függetlenség” nevet kapta, az új nemzet megalapításának emlékére.

6. A NAPOM KÖZÉPPONTJA

Dél-Szudán

Maureen Edward

„Sohasem voltam rossz egyén”, magyarázza Maureen Edward, Jubából. „Csak egyszerűen nem olvastam a Bibliát, kivéve karácsonykor.” Miután azonban felfedeztem a „94.0 Salvation FM”, rádiót, minden napot bibliaolvasással kezdtem.”

Hallgatva a különböző rádióállomásokat, először is a zene fogta meg a figyelmét, a rádióban, amely 2012-ben kezdte sugározni a programot. Utána a szóbeli lelki üzeneteket is elkezdte hallgatni. Érdekelte, amit hallott, ezért felhívta a rádiót, amely az adventista egyház tulajdonában van, és beszélt a műsorszerkesztővel. Megkérdezte, hogyan tanulhatná intenzívebben és behatóbban a Szentírás igazságait.

„Én továbbra is rendszeresen hallgattam a 94,0-t, és ez lett a napjaim központja. Maureen különösen szereti a „szombatiskolai programot” és a „mindennapi lelki gondolatokat”.

Egyszer a rádióműsor szerkesztője felhívta Maureent, amikor meghívta őt a rádió születésnapjára. Megismerkedett azokkal az emberekkel, akiknek a hangját rendszeresen hallgatta és most felismerte, s éppen ezért nagyon kellemesen érezte magát közöttük, ahogy ott „élőben” beszélgettek.

Különös telefonhívás

Beszélgetés közben a műsorszerkesztő meghívta Maureent, hogy a rádió csapatával együtt jöjjön el a következő szombaton a jubai központi adventista imaházba.

„Szombati istentisztelet”, ismételte Maureen hangosan. Ez elég értelmetlennek tűnt előtt, mivel ő mindig is vasárnap járt istentiszteletre.

Bocsánatot kért és finoman elutasította a meghívást, a rádió csapata azonban megígérte neki, hogy imádkozni fognak érte. Maureen mégsem tudott csak úgy elmenni a tény mellett, hogy ezek az emberek valóban nagy érdeklődést és gondoskodást tanúsítanak iránta. Jóságos és szerény viselkedésüktől ihletve Maureen mégiscsak velük ment.

A gyülekezetben mindenki boldog volt és élvezte az istentiszteletet. Az első szombat után a többi szombatokon is eljárta, és csatlakozott a „boldog osztályához”, amely a barátokozók osztálya, akik többet és behatóbban szeretnék tanulmányozni az Igét.

A bibliai ígéretekől nyert bátorítás

Maureen csakhamar bekapcsolódott a hívők különböző tevékenységeibe, például beteglátogatóba ment, stb.. Nemsokára elérkezett a pillanat, amikor elmondta a prédikátornak, hogy szeretne megkeresztelkedni. Miután áttanulmányozta a bibliai alapigazságokat, 2015 szeptemberében megkeresztelkedett. Habár valaha félnék és szégyellős volt, ma kórházakban és börtönökben prédikál.

Amikor először hívták meg, hogy hirdessen Igét a börtönben, Maureen megijedt és nem tudta, miről is beszéljen nekik. Térdre esve imádkozott: „Uram, a jövő héten a börtönben kell Igét hirdetnem, s én nem tudom, hogy miről beszéljek nekik. Fogta a Bibliáját és úgy találomra elolvastott belőle pár verset: „És mondék: Ah, ah Uram Isten! Ímé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én! Az Úr pedig monda nékem: Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, akikhez küldelek téged, és beszélj mindazt, amit parancsolok néked.” (Jeremiás 1, 6,7).

Legyőzte a félelmét. Az ige hirdetésre összpontosított, és minden rendben is volt.

A kis rádióállomás hatása

William Aruna Okumo, a 94.0 Salvation FM producere, kijelentette, hogy Maureennek volt bátorsága „lépni”. A bátorsága megerősítette a rádióállomás személyzetét abban a tudatban, hogy helyes dolgot tesznek az emberekért, akik hallgatják a bibliai üzenetet.

Akumo kijelentette, hogy Maureen eljött közéjük és nagyon jól érezte magát közöttük, akár egy családtag. A rádió csapata most ezzel a családi-

as lelkülettel igyekeznek elérni a közösségük többi tagját, akiknek – sajnos már elfelejtett – erkölcsi, családi és más értékeket hirdetnek.

Juba a Fehér-Níluson fekszik és Dél-Szudán fővárosa, valamint a Közép-Egyenlítő tartomány központja (Dél-Szudánban tíz tartomány létezik). A városban ma 400,000 ember él.

A 94.0 Salvation FM rádió épülete, amely az adventista missziós központban található, szerény, de egyedi. A stúdió egy bádogkunyhóban található, melynek falait matracokkal bélelték ki a jobb hang végett. A programot 6:00-22:00 óráig sugározzák. A rádióhullámok sajnos nem fedik le a község teljes területét. A maximális hatótávolság 30 km.

Ezek a látszólagosan nagy akadályok nem zavarják Maurent, sem a rádió munkatársait. Maureen kijelentette: „Amikor szeretitek Istent, és bármit akartok tenni érte, először is mindig az ő bölcsességét és erejét kérjétek, és minden kérdésekre megjön a válasz.”

Missziós adatok

- Látogassatok el a 94,0 Salvation FM Juba rádió Facebook oldalára, meg a honlapjára: <http://bit.ly/salvationradiojub>.
- A Dél-Szudáni adventista egyházunk tevékenységeiről még több információt találtak a „Rewiev and Herald” folyóirat róluk szóló cikkében: „A dél-szudáni adventisták a béke nagykövetei akarnak lenni” cím alatt, amelyet online itt tudtok elolvasni: <http://bit.ly/adventistsins sudan>.

7. PÉRDIKÁLNI A GYILKOSOKNAK, 1. RÉSZ

Ruanda

Fodidas Ndam Mugabe

A szerkesztő feljegyzése: Ez az első tapasztalat / történet a megbocsátásról szóló nagy sorozatból, amint azok az emberek meséltek el, akik túléltek a ruandai népirtás, az 1994-es háború alatt. Kérjük, vegyék figyelembe, hogy ezek valódiak és igazak.

Fodidas — akinek a neve azt jelenti „Istent magasztalom” — adventista családban született, egy ruandai kis, hegyi faluban. Kora gyermek-ségétől fogva, Fodidas, vezetői tulajdonságokat és Isten iránti odaadást

tanúsított. Aktív diák volt, a cserkészcsapat és az adventista ifjúság tagja. Felelősséget vállalt a hasonló korú fiatalok lelki életéért, minden reggel hirdetve nekik a találkozókön a lelki üzenetet.

Az évek során annyira aláhúzgálta és kijegyezte a Bibliáját, hogy talán már egy oldal sem volt benne, amelyen ne lett volna valami feljegyzés. Fodidas nem is gondolta, hogy ez a kijegyzett Biblia fogja őt megmenteni az 1994-es ruandai szörnyű népirtás idején, amikor az isteni előrelátás szerint a saját gyilkosainak prédikálhatott belőle.

Íme, hogyan mesélte el ő maga ezt a tapasztalatot.

A saját síromat ástam

„Mielőtt megöltek volna, a gyilkosam elhatározta, hogy kiásatják velem a saját síromat. S én elkezdtem ásni. Magam így gondolkodtam: „Uram, én hiszem, hogy meg tudsz engem menteni. Meg tudsz oltalmazni ezektől az emberektől. Eszembe jutott, hogyan prédikáltam másoknak Dánielről az oroszlánok vermében, és a három ifjúról a tüzes kemencében. Vajon te most is ugyanaz a hatalmas Isten vagy? Most megmutathatod nekem. Kérlek, adj nekem is ilyen hitet”.

Reméltem, hogy Isten megmutatja nekem, hogyan tudok innen elmenekülni, vagy talán tüzet küld a mennyből. Isten azonban nem várt módon válaszolt az imámra.

Sírásás közben az egyik katona kezébe vette és fellapozta a Bibliámat. Mivel észrevette, hogy ki van jegyezve, megkérdezte, hogy mit jelentenek a jelölések és a különféle színek?

„Azok az én kedvenc verseim”, válaszoltam.

Mivel felkeltettem az érdeklődését, elkezdte olvasgatni az aláhúzott verseket. „Te ezeket mind elolvastad?”, kérdezte kételkedve.

„Igen, persze”, feleltem. Annyit észrevettem, hogy ez az ember bizonyos fokú együttérzést tanúsított.

A feletteséhez és a többiekhez fordulva mondta: „Emberek, tudom, hogy meg fogjuk ölni ezt az embert, de engedjétek meg, hadd segítsék neki a sírásásban.”

A vezetőjük bólintott, ő meg beugrott a gödörbe és elkezdett ásni. „Uram, kérlek, így most még hamarabb elkészül a sírgödör. Kérlek, tegyél valami!”

Isten terve

Istennek már meg volt a terve, mi azonban néha megpróbáljuk rávenni őt, hogy úgy tegyen, ahogy mi szeretnénk, ahelyett hogy teljes bizalommal Ő rá támaszkodnánk.

Nagyon meglepődtem azon, hogy amikor kész volt a sírgödör, ez az ember megszólalt: „Miért kellene odaadnunk ezt a sírt ennek az ismeretlen embernek, akiről azt se tudjuk, hogy kicsoda? Hadd ásson egy másik sírt az út mellett. Ez a mi területünk, miért temetnénk őt ide?”

A csapat vezetője beleegyezett. Elhatározták, hogy ebbe a sírba egy másik embert fognak eltemetni, akit én előttem öltek meg. Akkor a csoportból az egyik ember ironikusan megjegyezte: „Ha már eltemetjük, miért nem imádkozunk is érte?”

Szemléltem, ahogy összegyűltek a sír köré, és ahogy beledobták a halott ember testét a következő szavak kíséretében: „Mária, Jézus anyja, fogadd magadhoz ezt az embert”. E szavak után hozzáfogtak betemetni a sírt, amelyet nekem szántak.

Megborzongva gondolkodtam: „Ne engedd, hogy itt hagyjam ezeket az embereket úgy, hogy ne beszéltem volna nekik Te rólad. Ők még sohasem hallottak rólad. Azt gondolják, hogy imádkozhatnak valakiért, akit éppen most öltek meg. Mi, keresztények részben felelősek vagyunk értük, mert még soha ne mondtuk el nekik, a rólad szóló igazságot.

Miután ráhányták a földet az elhunyra, elindultunk az út felé. Újabb sírt kellett ásnunk, e közben az a személy, aki egész idő alatt magánál tartotta a Bibliámat, megkérdezte, hogy megtarthatná-e magának? Mondtam, hogy „igen”. A felettese azonban megtiltotta neki, illetve azt mondta, hogy ha kell neki a Biblia, akkor fizesse ki.

Láttam, hogy ennek az embernek a szívében dolgozott a Szentlélek, ezért megkértem, adja vissza csak annyi időre, míg felolvasok belőle valamit, mielőtt folytatnám a sírásást.

Az ember izgatottan mondta, hogy lehet, de a csapatból valaki felázadt és azt mondta, hogy én ellenség vagyok, és nincs jogom bármit mondani.

Akkor összevitakoztak a csapat tagjai, mert néhányan meg akarták hallgatni, a mondandómat, mások viszont azt hajtogatták, hogy nincs jogom beszélni.

Abban a pillanatban, amikor a viszály elérte a csúcspontját, az egyik, aki a legidősebbnek tűnt közöttük, azt mondta: „Miért vitatkozunk valakin, akit nem is ismerünk? Aki meg akarja hallgatni, az üljön le és hallgassa, aki nem akarja, az dugja be a fülét. Had mondja el, amit akar, aztán úgymint elintézzük.”

Leültek körém és én elkezdtem prédikálni nekik.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

8. PRÉDIKÁLNI A GYILKOSOKNAK, 2. RÉSZ

Ruanda

Fodidas Ndam Mugabe

Az előző részből röviden elmondjuk: Fodidast a hutu törzs katonái fogták el a ruandai összetűzések idején, és mielőtt megölték volna, kényszerítették, hogy ássa ki a saját sírját. Míg ásta a sírt, az egyik katona, aki Fodidas Bibliáját tartotta, elkezdett kérdezősködni. Miután kiásta a sírt, valaki ajánlatára a sírba egy másik embert temettek el. Mielőtt hozzá fogott volna az újabb sír kiásásához, a hutu katonák csapata megengedte neki, hogy beszéljen hozzájuk a Bibliából.

„Először is megköszöntem nekik, hogy megengedték, hogy szóljak hozzájuk. Utána így szóltam: Minden elismerésem, hogy imádkoztak azért a meggyilkolt emberért, azonban azt is tudniuk kell, hogy mit tanít a Szentírás a halottak állapotáról. Az egyetlen alkalom, amikor üdvözülhetünk az az idő, amikor még élünk, és nem az, amikor már meghaltunk. „Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak...” (Préd. 9,7/1). Én azonban most nem fogom kérni, hogy engedjenek el, hanem tovább prédikálok, mert tudom, hogy ha meg is ölnék, eljön az idő, amikor ismét feltámadok.

Önök azt hiszik, hogy a háborút egyedül egy másik törzs ellen folytatják, hogy csak a két törzs, az önök hutu és az én tuszi törzsem között folyik? Az emberek között, akiket megölnék, némelyek Isten gyermekei. Azt hiszik, hogy törzsi háborút folytatnak, de tévednek. A háború Krisztus és a sátán között folyik. Önök azt hiszik, hogy csak a tuszi törzs tagjait ölik meg, ám köztük olyanok is vannak, akik átadták életüket Istennek, és az Ő népe, az ő gyermekei közé tartoznak.”

Akkor Fodidas felolvasta nekik: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok” (1Pét 2,9-10).

„Láttam, hogy mialatt prédikáltam, könny szökött a szemükbe. Tudtam, hogy a Szentlélek munkálkodott a szívükben. S miután 15-20 percig prédikáltam nekik, végül ezt mondtam: „Most imádkozok, aztán pedig hozzáfogok a sírásához”.

Ima után valaki felkiáltott: „Ha valaki megöli ezt az embert, annak vére az ő kezéhez fog tapadni”.

„Nem, nem ölhetjük meg”, mondták mások. „Engedjük, hadd menjen!”

Akkor a vezetőjük is megszólalt: „Én előzőleg meg akartam kínozni ezt az ember, mielőtt megöljük, most azonban már megölni se akarom. Menj szabadon... és az Úr legyen veled.”

Tudtam, hogy ezen a napon csak Isten kegyelme őrizte meg a biztos haláltól. Az Isten jó volt hozzám.

A szövetség

A háború alatt, amely 1994-ben úgy száz napig tartott, körülbelül egymillió embert öltek meg. A teljes családomat is beleértve. Habár már többször is szembe kellett néznem a halállal, az Úr mindig jónak látta, hogy megmentse az életemet.

A népirtás idején megígértem az Úrnak, hogy - amennyiben túlélem a háborút -, visszatérek a szülőfalumba, és prédikálni fogok mindazoknak, akik megölték a családomat. A háborús összetűzések után a Kigaliban levő, legnagyobb gyülekezethez osztottak be szolgálni. Nagyon lefoglalt az evangéliumi összejövetelek szervezése a városban. Tudtam azonban, hogy fontos hogy megtartsam az Úrnak adott ígéretemet, és prédikáljak a szülőfalumban. Elmentem, hirdettem nekik az Igét, és ezt követően 120 ember tért meg.

Keserűség nélkül élni

Talán valaki felteszi a kérdést: „Mindezek után, amin te keresztül mentél, hogyan tudsz keserűség nélkül élni?” „Isten valóban jó. Annyian

elvesztették önmagukat, mivel rokonok nélkül maradtak, s nincsenek testvérei, unokatestvéreik, senkijük. De valóba érdekes, hogy mit tesz az Úr az Őt szeretőkért. Nagyon érdekelni kezdett a Biblia behatóbb tanulmányozása, mivel nehéz helyzetekben igen nagy segítséget jelent, ha ismerjük a Bibliát. Megtanuljuk, hogyan kell imádkozni, és tudjuk, hogy Isten meghallja az imáinkat. Idővel megértettem, hogy Istennek gondja van ránk, és hogy nem a saját bajaimra kell gondolnom, hanem arra, hogyan segíthetek másoknak, hogy jó döntéseket hozzanak az életükre vonatkozólag.

A népirtás után

A háborús összetűzéseket követően Fodidas 2000-ben elment a Fülöp-szigetekre, ahol az adventista International Institute of Advanced Studies (AIAS) egyetemen, 2006-ban doktori diplomát szerzett teológiából, s a következő témáról írta a disszertációját: „A lehetséges okok, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy a keresztények részt vegyenek a népirtásban”.

Mára már dr. Fodidas Ndam Mugabe, a Közép-Afrikai adventista egyetemen (AUCA) Kigaliban, tanárként dolgozik, ahol tudományfilozófiát, bibliai doktrínát, görög nyelvet, újtestamentumi szövegelemzést tanít.

E negyedév tizenharmadik szombati adományainak egy részével egészségügyi iskola létrehozását támogatjuk az AUCA keretében. Hozzájárulunk még a hálótermek és a büfé felépítéséhez.

„Az egészségügyi munka nagyon fontos”, mondja dr. Fodidas. „Az egyetemisták, az adventista egyetemen azon kívül, hogy megtanítják és kiképzik őket a segítségnyújtásra, azt is megtanulják, hogyan szolgálhatnak a legjobban és mutathatják be a betegeknek Istent. Tudják, hogy szabadon imádkozhatnak a betegszobában a páciensekkel, és támaszkodhatnak arra, Aki az örök élet felé vezeti őket.”

Rövid tények

- A Ruandai Köztársaság 26,338 km²-en terül el.
- A több mint 11 millió lakóssal, Ruanda a világ legsűrűbben lakott országai közé tartozik.
- Ruanda pénzneme a Ruandai frank.

9. MEGBOCSÁTANI A MEGBOCSÁTHATATLANT, 1. RÉSZ

Ruanda

Isaac Ndwanaye lelkipásztor

Ha valaki már alig várja Krisztus második eljövetelét, akkor az Isaac Ndwanaye lelkipásztor. Isaac pásztor a teljes családját elvesztette – a feleségét, a kilenc gyermekét, az édesanyját, az édesapját, a három nővérét, a fivérét és a sógorát. Mindnyájukat az 1994-es polgárháborús összetűzésekben ölték meg. A sok vesztesége ellenére sem vágyik bosszút állni. Ehelyett a megbocsátásról és Krisztus második eljöveteléről beszél az embereknek, s mindig hozzáteszi: „Alig várom, hogy ismét találkozzak a családommal”.

Ebben a kétrészes történetben, Isaac lelkész elmondja nekünk élettapasztalatát a háború sötét napjaiban.

Nagy bajok

Ruandában egészen 1994-ig békében éltünk, és nagyon elcsodálkoztam, amikor a szomszédjaink elkezdtek ellenünk fordulni és meggyilkolni a családtagjainkat. Ekkor kezdtem felfogni, hogy a sátán valóban ezen a földön él.

Akkoriban a kiadóhivatalnál dolgoztam, az akkori Dél-Ruandai Missziós Területnél. Az iroda, az imaház, az iskola, a hivatalnokok lakása és a Mugonero kórház is ugyanazon az adventista birtokon volt, a Kibuye nevű ruandai tartományban.

1994. április 6-án, a Kigaliban levő Ruandai Unió irodájában voltam a kiadóházzal kapcsolatos megbeszélésen, amikor meghallottuk a hírt, hogy lelőtték az államelnök repülőjét, és elkezdődött a polgárháború. Másnap felhívott az egyik atyafi, aki a Mugonero kórházban dolgozott, és közölte velem, hogy a 14 éves Paul fiunkat lelőtték, a feleségem és a többi gyerek pedig az imaházba menekült, ott keresve menedéket.

Sokan az egyházi birtokra menekültek, mert valaki azt mondta nekik, hogy ott biztonságban lesznek. A lelkipásztorok és a családjaik, a gyülekezetek hívei, mindenki ott tolongott a kis birtokon, különösen az imaházban, remélve, hogy ott biztonságban lesznek.

Megérkeztek a gyilkosok

Április 16-án megérkeztek a gyilkosok, akiket személyesen az egyházelnök meg az adventista kórházban orvosként dolgozó fia vezetett ide.

Hogy ez hogy lehet? Édesapám, aki prédikátor volt, ennek az embernek a munkatársa volt. Én ő mellette nőttem fel. És én is dolgoztam vele, miközben fogalmam se volt róla, hogy mi lappang a szívében.

Különösen elszomorított, amit az elnök válaszolt a gyülekezet pásztorainak a levelére, amelyet a feleségemmel, a gyermekeimmel és más hívőkkel együtt személyesen az egyházelnökhöz intéztek, és amelyben így kérték őt: „Mi tudjuk, hogy ön vezette ide ezeket a gyilkosokat. Kérjük, engedjen le bennünket a tóhoz, hogy elhajózhassunk Kongóba, és megmeneküljünk”. A levelet az imaház előtt őrködő katonának adták át, mivel ők maguk nem léphettek ki az épületből. Az egyházelnök sajnos azt válaszolta rá, hogy ebben a pillanatban még maga Isten sem segíthet rajtuk.

Az egész országból érkeztek gyilkosok. A gyilkosok nem tartoztak mindnyájan az adventista egyházhoz, de némelyek sajnos adventisták voltak. Kézigránátokkal, bozótvágókkal és mindenféle-fajta késekkel jöttek, amelyekkel embert lehetett ölni.

Az imaházban

Akiket meg kellett ölniük, azok bent voltak az istentiszteleten. A lelkipásztor éppen prédikált. Jöttek az öldöklők és először is a prédikátort ölték meg, utána sorban a többieket. A feleségem és a gyermekeink az egyházelnök házába menekülve akartak segítséget kérni. Mások a kórház felé menekültek, de a gyilkosok utánuk rohantak és útközben leöldösték őket. A gyilkolás ezen az egyházi birtokon eltartott néhány napig. A katonák éjjel-nappal pásztázták a birtokot, még kutyákat is hoztak, hogy kiszagolják azokat, akik esetleg elbújtak.

Ebben az egész sötét történetben csak az vigasztal, hogy a feleségem és a családom a többi testvérekkel együtt voltak közös imában és igetannulmányozáson. Ez az apostoli időkre emlékeztetett, amikor közösen megvallották a bűneiket és kérték Isten bocsánatát önmaguk és egymás részére. Ez ad erőt nekem, hogy tovább éljek, mivel tudom, hogy egy majd ismét meglátom őket. Istent semmiért sem okolom. Tudom, hogy a kedveseim most alusznak, s egy napon majd felébrednek, feltámadnak.

Hiszem, hogy meglátom a családomat, a barátaimat és a rokonaimat, s most csak ezért a napért élek.

A menekülttáborban

Az öldöklés és a háborús vérengzések miatt nem tudtam visszatérni az otthonomba, vagyis abba, ami maradt belőle. Kigaliból, egy katona segítségével eljutottam a menekülttáborba, az északi tartományba, ahol békésebb volt a helyzet.

Isten ott is velem volt, és sokat segített. Egyik este, a tábor közelében sétáltam és ráakadtam egy katolikus templomra. Megkérdeztem az ott tartózkodó embereket, hogy imádkozhatnak-e és tarthatnék-e szolgálatot? „Egész nyugodtan”, mondták. Meghívtam hát a táborlakókat a szombati istentiszteletre.

A menekülttáborban én voltam az egyetlen lelkipásztor és nem volt időm arra, hogy szomorú dolgokkal foglalkozzak. Rájöttem, hogy ha azt teszem, ami helyes, ez segít nekem elfelejteni mindazt a rosszat, ami történt velem. Ez úton bízott Isten.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

10. MEGBOCSÁTANI A MEGBOCSÁTHATATLANT, 2. RÉSZ

Ruanda

Isaac Ndwaniye lelkipásztor

(A múlt szombati történet folytatása.)

Az előző rész eseményeinek rövid összefoglalása: A ruandai polgárháborút követően, amelyben Isaac pásztor a teljes családját elvesztette, eljutott az észak-ruandai menekülttáborba. Ott tartózkodása idején megszervezte és megtartotta az adventista istentiszteleteket a tábor közelében levő, elhagyott katolikus templomban.

Megszerveztük a bizottságokat és szombatonként megtartottuk az istentiszteleteket. Habár menekültek voltunk, továbbra is elhoztuk a tizedet és az áldozatot, ahogy azt otthon tettük. Néha meglátogattak bennünket az ugandaiak és anyagilag is támogattak minket. A tizedet a gyülekezetnél tartottuk mindaddig, amíg a ruandai egyházunk ismét el

nem kezdett működni. Az adományokból összegyűlt pénzből kezeltet-
tük és támogattuk a háborúban megsérült személyeket.

Rajtunk, adventistákon kívül még más, nem adventista emberek is
eljártak az istentiszteleteinkre. Amikor négy hónap múlva eljött az ideje,
hogy elhagyjuk a menekülttábor, több mint háromszáz személy állt
készen a keresztségre!

A népirtás után

Amikor a háború véget ért, visszatértem Kigaliba, és azt tapasztal-
tam, hogy egyetlen adventista gyülekezet se működik. Bejártam a várost,
hogy beszéljek a testvérekkel és meghívjam őket, jöjjenek vissza. És az
emberek lassan-lassan visszaszállingóztak. Két évig voltam ennek a
missziós területnek az elnöke, míg vissza nem tértem a Ruandai misszió
kiadómunkájához.

Öt évvel később az életem legnagyobb kihívásával találkoztam.
Meghívtak, hogy vállaljam el az egyházterület elnökének tisztségét, a
Mugonero komplexumot is beleértve, ahol a teljes családom odaveszett.

Sokáig imádkoztam ez ügyben, míg végül eldöntöttem, hogy elvál-
lalom. Ez volt az első alkalom, a háborút követően, hogy elmenjek arra
a helyre, és dolgozzak azokkal az emberekkel, akik megölték a családo-
mat. Amikor elmentem közéjük, egyszerűen nem tudtam, mit mondjak
nekik. Imádkoztam: „Segítsél Istenem és adj erőt meg szavakat, hogy
tudjam, mit kell mondanom ezeknek az embereknek”.

Emlékszem, hogy a területbe való megérkezésem után, az egész
éjszakát imában töltöttem, Istentől bölcsességet és az Ő vezetését kér-
tem. Reggel, miután megérkeztem az irodába, egy hang azt javasolta
nekem, hogy először is hívjam össze őket egy tanácskozáásra.

Úgy vélem, hogy ha véletlenül, először nem hívtam volna össze az
egész népet, és nem nyitottam volna meg a szívemet előttük, nem lehet-
tem volna jó elnöke a Missziónak. Azt mondtam magamnak, hogy ide
Isten nevében jöttem, és nem szabad Őt cserbenhagynom.

Nyitott szívvel

Tudtam, hogy ha nem beszélek velük még mindjárt az elején, akkor
nagyon kellemetlen helyzetet okozhat a jelenlétem. Megnyitottam
előttük a szívemet és elmondtam nekik, hogy senkire se neheztelek.
Mindnyájunknak van egy közös küldetésünk, amellyel Jézus bízott

meg bennünket – menjünk és hirdessük az örömuzenetet. Rá akartam mutatni mindarra, ami keresztyékként egyesít, és nem szétválaszt bennünket.

Az érkezésem utáni első szombatra meghirdettem egy nagy területi gyűlést, és a szentbeszédet megelőzően megnyitottam előttük a szívemet.

„A Ruandai Unió küldött engem ide, hogy hirdessem az örömuzenetet”, mondtam nekik. „Ne meséljétek nekem, hogy ki ölte meg a családomat, és hogy kik a barátaim; mert az én barátaim azok, akik szeretik Istent és az Ő művét. Dolgozzunk hát együtt egy ilyen lelkületben.”

Ott maradtam három évig, majd ismét visszahívtak Kigaliba, hogy szolgáljak a Kelet – Közép-Ruandai Misszió (ahogy most hívják) elnökeként, ahol ma is vagyok. Magasztaljuk Istent, amiért a 65,000 hívő száma 2004 óta 110,000-re nőtt.

Nincs bosszú

Kedvenc bibliáversem: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Ján 3,16).

Ha Isten nem szeretett volna mindnyájunkat, akik a Földön élünk, akkor elmentem volna, hogy bosszút álljak. Megöltem volna a gyilkosokat! De Isten mindenkit szeretett, és mindenkinek alkalmat adott a megtérésre.

A menekülttáborban egy újságíró interjút készített velem. Hallotta, hogy a teljes családomat elvesztettem, és jött, hogy megkérdezze: „Mit gondol ön a bosszúállásról”?

Fogtam a Bibliámat és fellapoztam: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni” (Zsid 10, 30-31).

„Valóban rettenetes lesz, amikor eljön az Úr és elveti az ilyen embereket.” Az újságíró csodálta. Azt hitte, hogy a bosszúállást fogom támogatni, én azonban a Bibliából választoltam neki.

Amikor az emberek rosszat mondanak a gyilkosokra, akkor emlékeztetem őket, hogy az Isten nagyon türelmes irántunk. Mindenki iránt türelmes. Nem akarja, hogy bárki elvesszen. Csak ez segíthet nektek abban, hogy kitartsatok, amikor nehéz pillanatok jönnek az életetekbe. Amikor csak valaki Istenhez jön és bocsánatot kér tőle, Isten megbocsát

neki. Nincs olyan bűn, amit Isten ne tudna megbocsátani a bűnbánónak. Isten számára a halál nem egy elrettentő dolog. Már nem jelent neki gondot. Mindenre van megoldása, még ma is.

11. VISSZATÉR AZ ÉLET

Ruanda

Samuel Ndagijimana

Samuel és a családja, azon a végzetes szombaton, 1994. április 16-án, a Mugonero kórházban rejtőzködött. Az imaházban elvégzett öldöklés után, a felbőszült csőcselék a kórház felé vonult, megölve mindenkit, aki az útjába került. Amikor a gyilkosok behatoltak a kórházba, szobáról-szobára mentek, fegyverekkel, késekkel, gránátokkal. A túlélők, mint például Sámuel, úgy élték túl, hogy a saját családtagjaik holtteste alatt rejtőzködtek és úgy tettek, mintha ők is halottak lennének. Sámuel éjjel 1 óráig mozdulatlanul feküdt, s csak ekkor merészkedett előbújni és az éjszaka sötétjében egy másik helyre rejtőzni. „A túlélők”, meséli Sámuel, „tudják, hogy csak Isten kegyelmének köszönhetően maradtak életben, mert az összetűzések és a gyilkosságok úgy három hónapig tartottak”.

Samuel azon kevesek közé tartozik Mugonero központban, akik túléltek ezt az időszakot. Ilyen traumatikus események után visszatérni a normális élethez, bizony nem könnyű. Sámuel tudja, hogy nem állhat meg az élet. Életét Istenre bízta. „Csak Isten tudja, hogy mi végett kellett túlélünk.”

Az új ruandai kormány is a gyógyulásukat szolgálta, vallja Sámuel és a többi túlélő. Nem a bosszúra bátorította az embereket, hanem felkínálta a megbocsátás lehetőségét a gonosztevők iránt. Magukat a vezetőket, a mézszárlás szervezőit, elítélték a népiirtás és az emberiség ellen elkövetett bűncselekményért.

Mugonero - napjainkban

A Mugonero kórház ma ismét a gyógyulás helye, amely a közösségnek a szolgáltatások széles skáláját kínálja, mint például a HIV-vírus felismerése és kezelése, a belgyógyászat, az általános sebészet, anya és gyermekgondozás, a prevenció programok és a malária kezelése, a

tuberkulózis, a helyes és egészséges táplálkozás, a mentális egészség, a laboratóriumi, radiológiai meg a pásztori / lelki szolgáltatások.

Sámuel mentőautót vezet. A kórházhoz hat környező egészségház tartozik, és Sámuel feladata a betegek kórházba szállítása.

A kigaliban levő Közép-Afrikai Adventista Egyetemen (AUCA) együttműködve 2015 őszén, a kórház keretében, ismét megnyitották az orvosi kart. A népirtás túlélői számára ez a gyógyulási folyamat része.

„A népirtás előtt a Mugonero dombi központ nagyon fejlett volt. „A kórház elég korszerű volt, az egészségügyi oktatás pedig előrehaladott. Azt szeretném, ha ez a helyzet ismét helyreállna, sőt jobb lenne, mint volt. Megköszönöm mindenkinek, aki adományával támogatott bennünket, így most az egészségügyi iskola ismét megnyithatta a kapuját. Köszönjük, hogy támogatjátok az Adventista Misszió munkáját. Lassan visszatér az élet ezekre a területekre.”

Egészségügyi betegápolás

Dr. Fesaha Tsegaye, a Kelet – Közép-Afrikai Divízió Egészségügyi osztályainak az igazgatója szerint Kelet-Afrikában nagy szükség van a szakorvosokra. Úgy véli, hogy „a Szaharától délre fekvő országokban egymillió egészségügyi szakember hiányzik ahhoz, hogy a lakosság egészségének a minősége megfelelően javulhasson. Ezért van ennek az egészségügyi iskolának ekkora jelentősége.”

Miközben a nemzetközi egészségügyi szervezet ajánlja, hogy minden 8000 emberre legyen 1 szakorvos, ez az arány Ruandában 1: 20.000-hez, a Kelet – Közép-Afrikai Divízió területén pedig ez az arány 1: 17.000-hez.

Egy másik egészségügyi gond Ruandában és a Kelet – Közép-Afrikai Divízió más országaiban az anyaság és az 5 évnél fiatalabb gyermekek elhalálozása. Ruandában 100,000 megszületett gyermek közül 500 meghal, Dél-Szudánban viszont a 100,000 újszülött közül 2,000 gyerek hal meg.

A harmadik probléma a minőséges egészségügyi betegápolás. „A meghatározás szerint” mondja dr. Tsegaye, „ha jó orvosaid vannak a szolgáltatásod is jó lesz. Ha megfelelő az oktatási rendszered, akkor az orvosaid is megfelelőek lesznek, s a megfelelő orvosok megfelelően el tudják látni a betegeket. És egy ilyen rendszer a lakosság általános egészségét is befolyásolja, valamint az anyák és a gyermekek jólétét.”

Egészségügyi misszionárius

Új orvosi iskolánk Ruandában, orvosokat fognak kiképezni, akik majd a Keresztény Adventista Egyház Missziójában fognak szolgálni. a diákok nem csak egy kiváló oktatást nyernek, de egyben megtanulják az orvosi - missziós munka és az egészségi missziómunka alapelveit, amelyek segítenek nekik, hogy a leendő betegek iránt szeretettel és irgalommal teljesen forduljanak, mint Jézus Krisztus.

„A Kelet – Közép-Afrikai Divízió területén van 10 kórházunk és 156 klinikánk meg egészségházunk”, közli dr. Tsegaye. „Vannak divízió belüli alkalmazott embereink (nemzetközi misszionáriusok), akik ezekben az egészségügyi intézményekben dolgoznak. Nekik és a világegyháznak is köszönjük a támogatást. Mivel az alkalmazottak száma lecsökkent, a távozásukkal létrejött hézagokat is ki kell töltenünk. Ezzel az új orvosi iskolával képesek leszünk képezni a polgárokat az orvos-misszionáriusi szolgálatra, és betölteni velük ezt az űrt.”

Az új orvosi iskola divíziószinten egy nemzetközi intézmény lesz. A Kelet – Közép-Afrikai Divízió végrehajtó bizottsága fogja irányítani. Pályakezdő orvosok az egész Kelet – Közép-Afrikai Divízió területén szolgálhatnak. Köszönjük az adományt, amellyel a Kelet – Közép-Afrikai Divízió misszióját támogatjátok.

Rövid tények

- Ruanda az egyik legkisebb ország a világon, Burunditól északra terül el, Uganda, Tanzánia és a Kongói Demokratikus Köztársaság között.
- Ruanda dombvidéki ország és az ország minden részén található gazdaságok.
- Ruanda a bolygónk azon három országának az egyike, ahol a hegyi gorillák megfigyelhetők.
- Az Egyenlítő, Ruandától északra fekszik, a tengerszint feletti magasság miatt azonban, egész éven át mérsékelt az éghajlata.

12. A NÉPIRTÁST TÚLÉLŐ GYERMEKEK

Ruanda

Alfons és Sebageni

Amikor Alfons hét éves volt, tanúja volt a háborúnak, Ruandában. Bujkált a szüleivel és három öccsével, próbáltak megmenekülni a gyilkosoktól. „A szüleim védelmeztek és tanítottak, hogyan tudok jól elbújni”, emlékszik. Miután elfogták és megölték a szüleit, Alfons és a három fivére továbbra is együtt bujkált. Csak Isten kegyelméből sikerült túlélniük.”

A háború után, Alfons és a fiverei árvagyerekek adventista otthonába került. Az árvaházban már 115 olyan gyermek volt, akinek a szüleit megölték a háborúban.

Családként

„Kaptunk mindent, amire szükségünk volt”, meséli Alfons. „Élelmet, ruhát, könyveket, füzeteket kaptunk. Boldog voltam, hogy hozzánk hasonló gyerekekkel lehetek együtt. Együtt könnyebben túltettük magunkat mindazon, ami történt velünk.

A nevelők, itt, ebben az otthonban, olyanok voltak nekünk, mint a szüleink. Anyának és apának hívtuk őket, a társainkat pedig egymás között testvéreknek, és úgy éreztük magunkat, mintha egy nagy család lennénk. Valóban olyan volt, mintha egy rendes családban élnénk. Közös áhítatokat tartottunk, eljártunk vízért, és sok más dolgot együtt tettünk, mintha egy rendes családban élnénk. Péntek esténként és szombaton pihentünk, istentiszteletre jártunk, imaórát tartottunk, énekpróbán voltunk, még CD-t is készítettünk.

„Az otthonban élve végeztem el az általános és a középiskolát. Tizennyolc éves koromban el kellett hagynom az otthont, de még azután is szerettem elmenni látogatóba.”

Miután elhagyta az árvaházat, Alfons megismerkedett a Mugonero kórház brazil származású igazgatójával, aki meghívta őt, hogy titkárként és fordítóként dolgozzon nála. Néhány évvel később a kórház közönségkapcsolati és ügyfélszolgálati képviselőjeként kezdett dolgozni.

2012-ben Alfons megnősült, és a feleségével, aki a kórházban főnővér, két fia született.

Alfons nagyon szeret a kórházban dolgozni és különösen értékeli, hogy jó emberekkel van körülvéve. „Barátok vagyunk, és egy csapatként dolgozunk; ez olyan, mint egy család. A kórház személyzete jórészt a Keresztény Adventista Egyház híve. Egy a hitünk, és megértés van közöttünk. Jó, amikor vannak közeli barátaitok, akik megértenek benneteket és hasonló véleményen vannak.”

Az ima

Alfonshoz hasonlóan, a háború során Sebageni is szülők nélkül maradt, csak a két nővére maradt meg neki. „Ruanda nyugati tartományában éltünk. A szüleink adventista keresztények voltak, édesapánk a Mudende adventista egyetemen dolgozott. Apa, anya és a rokonok az egyetem épületében próbáltak elbújni, amikor jöttek a gyilkosok, akik felgyújtották az épületet a benne levő emberekkel együtt.

„Emlékszem a szüleim tanácsára, hogy ne szűnjünk meg imádkozni, legyünk erősek és támogassunk más bajban levőket.”

„Miután meghaltak a szüleink, a nagynéninél éltünk, aki Kongóból jött ide. A középiskola elvégzése után, a népirtás túlélőjeként ösztöndíjat kaptam a ruandai kormánytól. Elmentem szakácsnak, és négy évig tanultam meg dolgoztam, mint szakács.

Meghívás

„2014-ben, a Közép-Afrikai Adventista Egyetem (AUCA) felkínálta a díjmentes beiratkozást azok számára, akiknek a szülei a Mudende adventista egyetemen dolgoztak, de a háborúban odavesztek. Így most jelenleg ügyvitelt tanulok ezen a Közép-Afrikai Adventista Egyetemen.

„Azért döntöttem az ügyvitel mellett, mert meg van a lehetőség rá, hogy közelebb kerüljek az emberekhez, aki elfelejtették Krisztust, és segítek nekik, visszatérni az igazság, az igazságosság és a szeretet útjára. Teológiára azért nem mentem, mert ott már elég sokan vannak. Ugyanakkor az üzleti életben olyan emberekkel is felvehetem a kapcsolatot, akik nem ismerik a Bibliát.

„Beszélhetek nekik arról, hogyan követhetik Krisztust a gazdag emberek. Sok könyvelő sikaszt vagy elkerüli az adót és az egyéb kötelezettségeket. Azonban, hogyan lehetek becsületes könyvelő? Hogyan lehetek önzetlen és adakozó, másokat támogató személy? Az üzleti élet-

ben, az emberek általában maguknak dolgoznak, nem másoknak. Meg akarom mutatni nekik a jobb utat, ahogy az Úr Jézus is tette.”

„Még élek“

Sebageni kedvenc igehelye: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbával támogatlak” (Ésa 41,10). „Ez a vers sokat jelent a számomra, különösen azért, mert 1994-ben egy millió ember halt meg, és én még mindig élek! A Biblia azt tanítja, hogy Jézus meghalt értünk, és hogy azután feltámadt. Így a szülők és rokonok, akiket megöltek, nem haltak meg örökre, hanem fel fognak támadni. Isten visszahozza őket az életbe.”

„A Bibliát olvasva nagyon boldog vagyok. Nem sírok és nem vagyok szomorú. Micsoda kincs ez! És ez bátorít meg erősít engem. Örülök Krisztus második eljövetelének, mert akkor majd magával visz bennünket a mennybe, és akkor minden rosszat itt hagyunk magunk mögött, a Földön.”

Miután befejezi tanulmányait és lediplomázik a Közép-Afrikai Adventista Egyetemen, Sebageni azt tervezi, hogy segít az üzleti világban élőknek megismerni Jézust. Mások támogatása nagyon fontos dolog és rámutat a Krisztus bennünk munkálkodó szeretetére.

Missziós adatok

- Ruandában 1713 imaháza és 645,048 híve van a Keresztény Adventista Egyháznak.
- További információkat és egyéb történeteket is találtok a Kelet – Közép-Afrikai Divízióból, ha ellátogattok a honlapukra: www.adventistmission.org/dvd

13. A TIZENHARMADIK SZOMBATI PROGRAM

| | |
|------------------------|---|
| Kezdő ének | Keressetek egy alkalomhoz illő éneket |
| Köszöntő szavak | A szombatiskola vezetőjétől |
| Ima | |
| A program | „Menekvés az ördögtől” |
| Adománygyűjtés | |
| Záróének | „Szólaljon meg zengjen a harsona”, (Keresztényi himnuszok 402) |

Záró ima

Menekvés az ördögtől

Megjegyzés szombatiskola vezetőihez: Megkérünk benneteket, választok ki egy közkedvelt éneket, intézzetek imát Istenhez, majd adjátok elő a Köszöntő szavakat és a tizenharmadik szombati történetet. Gyűjtsétek össze az adományt és imában adjatok hálát érte Istennek. Emlékeztess a hívőket, hogy ha most nem tudták elhozni és átadni az adományukat, akkor ezt megtehetik az interneten keresztül, a biztonságos és megbízható weboldalunkon: www.adventistmission.org/give

Köszönjük!

* * *

Részvevők: Két elbeszélő és a program vezetője (férfi). [Megjegyzés: a résztvevőknek nem kell fejből tudniuk a szöveget, de jól kell ismerniük az anyagot.]

Kellékek: Ruanda és Dél-Szudán zászlaja vagy zászlójának a képe. Afrika nagy térképe, minden állammal, Ruandát és Dél-Szudánt külön kiemelve.

* * *

Első elbeszélő: Ebben a negyedévben Kelet – Közép-Afrikai Divízióra (ICAD) összpontosítottunk, különösen Ruandára és Dél-Szudánra.

Csodálatos történeteket hallottunk arról, hogyan tevékenykedett Isten a különféle súlyos helyzetekben, és támogatta az embereket a pol-

gárháború túlélésében valamint segített neki abban, hogy megbocsásanak és folytassák az életüket. Ma meghallgatunk még egy dél-szudáni élettörténetet. Ebben a történetben az ördögöktől való megszállottságról van szó és a Világmisszió egyik bátor úttörőjéről.

Második elbeszélő: A Világmisszió úttörője egy egyszerű hívő, akit az egyház kiválasztott, és csekély pénzért az embereknek egy meghatározott közösségébe helyezte, hogy ott az evangéliumot hirdesse, és keresztényi lelkületben nevelje az embereket. Az úttörők szerepe, hogy új imaházakat létesítsenek új területeken, olyan emberek között, akik nem ismerik Krisztust. Bárhol dolgoznak is az úttörők, ők is csak olyanok, mint más emberek, úgy élnek, mint mások; szolgálnak másoknak, barátkoznak, segítenek és hidakat építenek az emberek felé. Egy úttörő átlagosan 3-5 évet tölt egy helyen.

Első elbeszélő: A mai történetben megismerkedünk Ajak (ejtsd: adzsak) Bol Ayuelel, a Keresztény Adventista Egyház Világmissziójának úttörőjével, aki a Nagy – Felső-Nílus Egyházterületnek dolgozik, Dél-Szudán északkeleti részében. A Világmisszió úttörőjeként 2015 májusa óta dolgozik.

Második elbeszélő: Az Ajak városában levő gyülekezet nem nagy, amikor azonban az északi határ mentén elkezdődtek az összetűzések Szudánnal, a hívők nagy része elmenekült. Ajak és a családja azonban úgy döntött, hogy marad, és szolgál azoknak a hívőknek, akik nem menekültek el egy biztonságosabb helyre. Amikor a háborús konfliktusok lecsillapodtak, az emberek lassan kezdtek visszatérni otthonaikba.

Ajak jár-kelt az emberek között és a lehetőségéhez mérten igyekezett segíteni rajtuk. Néhány ember otthonában bibliatanulmányozást kezdett tartani. A szomszédságában történt esemény azonban egyszerre csak megváltoztatta az életét. Íme hogyan írta le saját szavaival ezt a nagyon félelmetes tapasztalatot.

A program vezetője (férfi): Hirtelen zaj és a felfordulás hallatszott a környéken, egy nő, tele tisztátalan lelkekkel, sikoltozott és a földön fetrengett. Amikor észrevett, torzított hangon ezt mondta: „Útálom ezt az embert!”

A pünkösdi egyház felé futva folytatta a sikoltozást. A pünkösdi gyülekezetben a földre vetette magát és torz, félelmetes hangokat hallatott. Néhány ember odaszaladt, hogy lefogja. Amikor meglátta, hogy közele-

dek, emberfeletti erővel dobta le magáról ezt a három embert és felém futva kiáltotta: „Nem akarom itt ezt az embert!”

„Imádkozzunk az asszonyért”, mondtam az egybegyűlt férfiaknak. Alig hogy elkezdtem imádkozni, nagy nyomást éreztem magam körül, és egy pillanatra visszahőköltem. Tudtam azonban, hogy ha azt akarom, hogy ez az asszony megszabaduljon az őt fogva tartó démonoktól, akkor nem szabad abba hagynom az imádkozást, bármi történjék is körülöttem.

Jézus nevében kértem Istent, hogy gyógyítsa meg. Imádkozás közben a zaj fokozatosan elült. A gonosz lelkek végül elhagyták. Az asszony ekkor halk, normális hangon kezdett beszélni és megkérdezte, hogy mi történt vele?

Miután megtudta, hogy mi történt, hangosan kezdte Istent dicsőíteni és magasztalni a szabadulásért. Az asszony háza felé sétálva elmeséltem neki, hogy Isten csodát tett és megtisztította őt a tisztátalan lelkektől, és hogy nagyon fontos, hogy az életét Istenre bízva imádkozzon, nehogy a gonosz lelkek visszatérjenek.

Első elbeszélő: Ajak és az asszony most együtt tanulmányozzák a Bibliát. Az asszony nagyon hálás Istennek, és remélhetőleg hamarosan meg is keresztelkedik.

Második elbeszélő: Ahogy láttuk is ebben a negyedévben, az emberek Dél-Szudánban sok megpróbáltatáson estek át, de az egyház napról napra tovább növekszik. Jubában az adventista rádió sokakat elér az üzenettel, mások viszont az adventi üzenetet az evangelizációs programok és a barátok vagy rokonok révén ismerik meg.

Első elbeszélő: Dél-Szudánban van sok adventista gyülekezet, de ezekben az egyszerű épületekben a gyermekek számára nincs helyiség, ahol megtarthatnák a szombatiskolai istentiszteletüket, meg más ifjúsági tevékenységeket, mint amilyenek az ifjúsági összejövetelek, a cserkész-találkozók, ezért a szabadban tudnak csak összejönni, amikor persze az idő megengedi nekik.

Második elbeszélő: Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományainkkal egyszerű szerkezetű „Báránnyrejteket” (szombatiskolai osztályt) fogunk biztosítani a számukra Juba városban és Dél-Szudán más területein. A gyerekek ekkor végre védve lesznek az időjárás körülményeitől.

Első elbeszélő: E negyedévi adományaink másik részével hálótermek és étkezdé felépítését támogatjuk a ruandai Közép-Afrikai Adventista Egyetemen, Kigaliban.

Második elbeszélő: Ahogy hallottuk ebben a negyedévben, Ruanda olyan ország, amely a hamuból emelkedett ki a véres polgárháborút követően, és a megbocsátásnak meg az Isten kegyelmének köszönhetően elindult a gyógyulás és a közösségépítés útján.

Első elbeszélő: Kelet – Közép-Afrikai Divízióra és a Közép-Afrikai Adventista Egyetemen együttműködésének köszönhetően ismét megnyitja kapuit az egészségügyi iskola a Kigaliban levő szép egészségügyi központban. A diákok nem csak jó kiképzésben részesülnek majd, hanem azt is megtanulják, hogy az egészségügyi-missziósmunka által hogyan tudják a legjobban bemutatni Krisztust, és támogathatják az embereket a lelki, a testi és a szellemi felépülésükben.

A program vezetője (férfi): Szívvel köszönjük a mai, nagylelkű adományaitokat, amellyel gyermekeket és felnőtteket támogattok Dél-Szudánban és Ruandában. Ne feledjétek, hogy ezzel sokak életét örökre megváltoztathatjátok. Az Úr gazdag áldását kívánom nektek!

[Az adományok begyűjtése alkalomhoz illő zene mellett.]

Következő negyedévi terveink

A következő negyedévben az Inter Európai Divíziót (IED) fogjuk nektek bemutatni. Konkrét projektek a következők:

- a bécsi Adventista Nemzetközi Központ felépítése.
- egy új imaházépület felépítése az olaszországi Ragusában.
- Zsidó - Adventista Barátság Központ felépítése, Párizsban (Franciaország).

Adatforrások

További információért Ruanda, Dél-Szudán meg a Kelet – Közép-Afrikai Divízió (ICAD) sokszínű kulturális örökségéről, forduljatok a helyi könyvtárhoz vagy egy utazási irodához, illetve a kiválasztott ország nagykövetségéhez. Vagy a kiválasztott ország nevét egyszerűen írjátok be a böngészőbe. A következő weboldalak lehetnek még hasznosak a számotokra:

Ruanda:

www.expertafrica.com/rwanda/info/rwanda-general-information

www.bbc.com/news/world-africa-14093238

www.our-africa.org/rwanda

Dél-Szudán:

www.bbc.com/news/world-africa-14069082

www.goss.org/index.php/about-south-sudan

www.infoplease.com/world/countries/south-sudan.html

Hasznos egyházi weboldalak:

Kelet – Közép-Afrikai Divízió: www.ecdadventist.org

Közép-Afrikai Adventista Egyetem: www.auca.ac.rw

Az Adventista Misszió DVD-je a Távoli hírek díjmentes melléklete, amelyen a szóban forgó országokból meg az adventista egyház Világmissziójának más országaiból származó történeteit tekinthetitek meg. KérjeteK egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le itt: www.AdventistMission.org

www.AdventistMission.org/dvd.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat.

Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra